SAYI : 95 — Cilt 4 Fiatı 25 Kuruştur 30 Nisan 1948

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Rüzgâr...

Cenevrede toplanan basın hürriyeti konferansında, matbuat hüriyetinin milletlerin esas haklarından biri olduğuna ve nerede olursa olsun kayda tabi tutulmadan haberlerin yayımlanmsaı lâzımgeldiğine dair bir karar alınmış.

Hayırlısı olsun! Basın hürriyetsizliğinden en çok çeken bizim memleket olmuştur. İtiyat neticesi olacak... Matbuat serbestisinin ayrı bir kanunu olmaması gerektiğine bir türlü kendimizi alıştıramadık...

Bazı dar kafalılar basın hürriyetinin düşmanıdırlar. Bunun için ileri sürdükleri sebep de onlarca memleketimizin daha olgunlaşmadığı ve bir müddet vesâyet altında bulunmasının doğru olduğudur: Halbuki olgunlaşmayan memleket değil kendi ham kafalarıdır.

Türk kanunlarının şahsın hakkını müdafaaya kâfi olduğunu havsalaları almaz. Matbuat denildikten sonra artık bunun kaydı, kuyudu olmaz... Çünkü ikisini bir arada uzlaştırmaya imkân yoktur.

Tıpkı sivrisinek hikâyesi gibi...

Sivrisinek, Süleyman peygamberin huzuruna gelmiş: «Efendim! demiş, size rüzgârdan davaya geldim. Ne zaman nafakamı toplamak üzere ortaya çıksam hemen gelir beni sürer süpürür, ben de hayattan hakkımı isterim!» Süleyman: «peki, demiş: çağırın şu rüzgârı bakalım ne diyecek?» Rüzgârı çağırmışlar. Eserek, üfliyerek gelmiş. Süleyman emretmiş: «Sivrisinek davasını izah etsin!» Bakmışlar sivrisinek yok... «Efendim» demişler, rüzgâr burada iken sivrisinek duramaz.» Rüzgârı çıkarmışlar, sivrisinek gelmiş, rüzgârı getirmişler, sivrisinek kaçmış. Nihayet hazreti Süleyman: «Görüyorsunuz kı iki tarafı beraber bulundurmaya imkân yok demiş.» Ve davanın reddine karar vermiş. Artık bir mucize göstererek:

«Benden şu kadar bin sene sonra Türkiyede matbuat hürriyeti ile matbut kanununu uzlaştırmak istiyenler de bu vaziyette bulunacaklardır!» demiş mi? dememiş mi? orasını bilmiyorum.

MİZANCI

VAPUR MÜBAYAA HEYETİ MECLİS FIRTINASINA TUTULDU..

Koçak Kaptan — Şükür olsun, bu heyet kalabalığı ile dolar dalgasında batmadan Kurtulduk!

Yama

YAZAN : **Refi' Cevad ULUNAY**

Ne tuhaftır! Bizde yahut her yerde her şeyin ticarî ve sınaî tarafı oluyor da en lüzumlu bir ihtiyaç bunun dışında bırakılıyor. Halbuki ticaret, hattâ lüks ticaret bile ihtiyaç üzerine kurulmuştur.

Böyle şiddetli müdafaasını yaptığımız ihtiyaç (Yama) dır. Ne yaması? demeyiniz; basbayağı bildiğimiz yama.

Bir elbise çiviye takılıp yırtılırsa örücüye götürüp oldukça yüksek bir fiyatla bu deliği ördürürsünüz. Fakat pantalonun dizi, ceketin dirsekelri aşınırsa buna yama vuracak kimse yoktur. Halbuki bu zamanda ve bilhassa bizde bu zanaati tergip ve teşvik eylemek, yama kumaşı yapmak için fabrikalar açmak, yamacılık sanatini esaslandırmak için ehliyetli yamacı yetiştirmek en faydalı teşebbüsler demektir.

Yama deyip geçmeyiniz. Mesele yalnız her hangi bir parçayı aşınan bir yere tatbik ederek dikmek değildir; biraz da o yamayı oraya yaraştırmaktır. Meselâ ceketin sol göğüs tarafı aşınmış; buraya bir yama konacak; bunun şeklinin bir yürek biçiminde olması lâzım geldiğini tekrara hacet yoktur. Renk bahsini de yamalananın karakterine uydurmak lâzımdır. Romantikse silik ve baygın renkler seçmeli... Realistse çiğ ve sert renkler ayırmalı..

Bugün çoğumuzun elbisemizin günden güne eriyip aktığını görmekle yüreğimiz hûn oluyor. Çünkü eskiyen bir kostümün yerine yenisini koymağa imkân yok... Bir kostüm edinmek, ev alır gibi bir şeydir; Halbuki yamacılık sayesinde elbise için artık eskimek diye bir şey kalmıyacaktır; Bilhassa hükûmet Sümerbank ile ticareti elden bırakmadıkça yamacılık gittikçe terakki edecek, hattâ bu sanatta pek çok değişiklikler yapılacaktır. Meselâ gitgide yama üstüne yama vurmak yahut eski sırık hamallarının yün çoraplarının burun, taban ve yan taraflarına sahtiyan diktirmeleri gibi yamaları derileştirmek de mümkün olacaktır. Yamayı gizlemeyi bir sanat telâkki edenler vardır. Kaynak tarafı aşınan pantalona «Süvari yaması» denilen bir yama vurulur. Bu muntazam bir surette kesilen yere bir kumaş uydurmaktır ki bizce hiç makbul sayılmaz... Çünkü sanatkârın maharetini göstermez.

Biz bu sanatın mezmum veya günahmış gibi gizlenmesine tamamen muarız bulunuyoruz. Ve kunduracıların yaptıkları «gizli yama» yı beğenmiyoruz.

Eskicilere gelince bunlar kundura yamayanlardır. «Eskici» namı altında ekmek paralarını çıkarıyorlar. Bütün işleri eskiyen, aşınan kunduraya ayni deriden bir yama yapıştırmaktır. Bizim de istediğimiz sadece bu usulün kumaşlara teşmil edilmesidir.

Yama kelimesinden yapılan masdar (yamanmak) tır. Bu kelime bir parçayı diğer bir parçaya eklemekten ziyade bir adamın iç güveysi tertibi, bir yere yanpalayıp kendine beleşten baktırması mânâsına gelir.

(Yamamak) da bir nesnedeki açıklığı örtmek demektir. Meselâ sabık kabine son zamanlarda bakanlarını, bilhassa Ticaret Bakanını değiştirdi, Bu kabineyi yamalamaktır. Fakat siyasette, hükûmetlerde kabinelerde böyle yamalar muvaffak olmuyor, tutmuyor...

Çünkü ekseriya delikler o kadar büyük oluyor ki, kapamak için konulan parçalar deliği kapamak şöyle dursun koyar koymaz içinde kaybolup gidiyorlar.

Zaten iş bir kere yamaya düştü mü? Artık arkası gelmiyor!

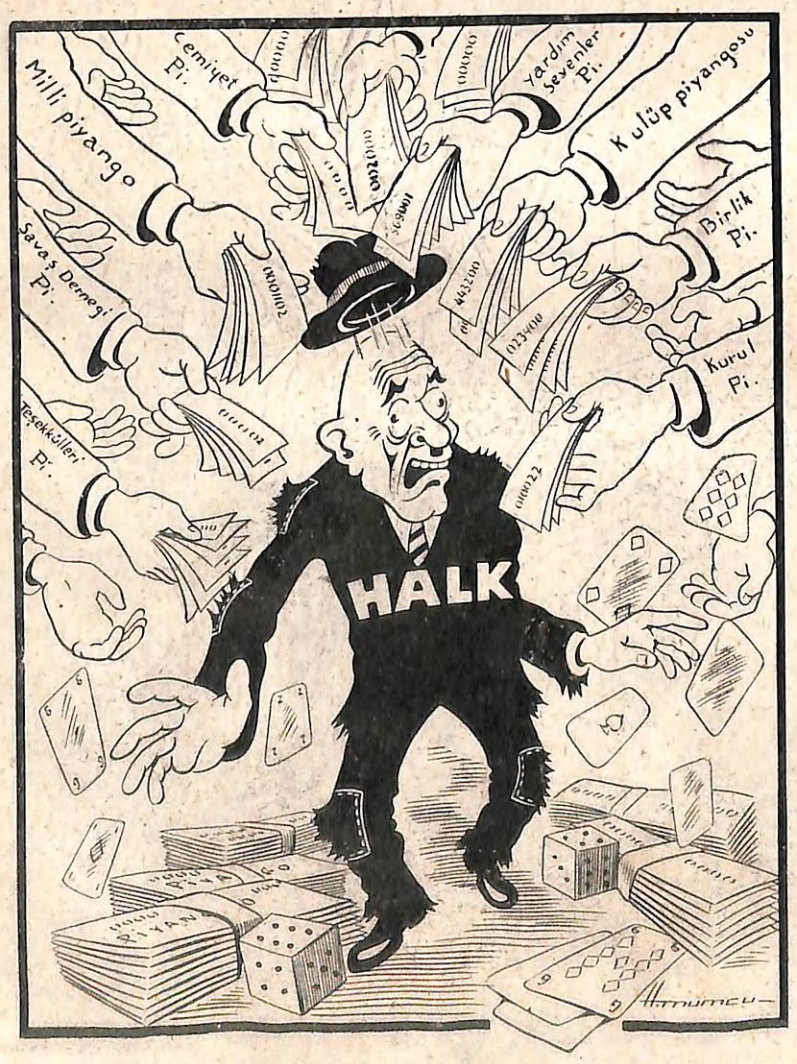

Halk — Hayatım ve istikbalim garantide!

KOMÜNİSTLERİN İDARE ETTİĞİ KUDÜSTE AĞLAMA DUVARI :

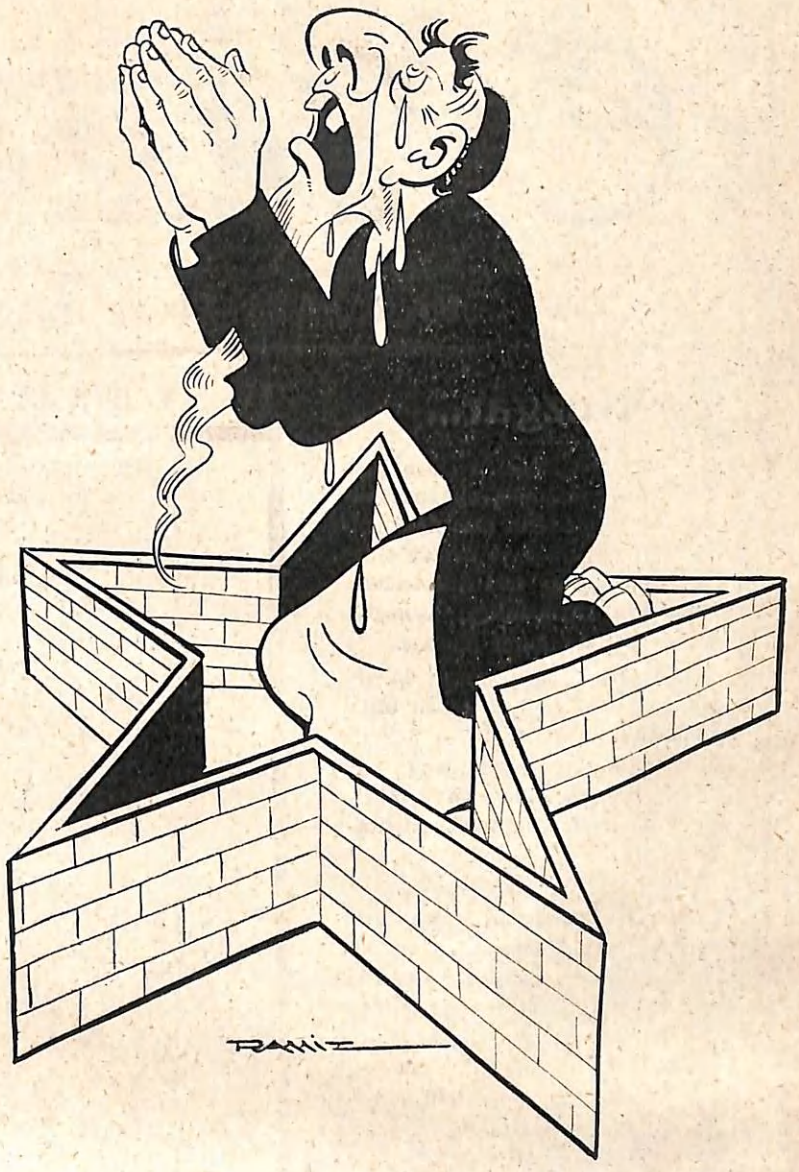

Salamon — Eskiden dışından ağlardık, şimdi içinden ağlıyoruz!

Sonranın sonrası

Bir haber yolladı cânan senelerden sonra,
Şaşırıp gurbete düştüm bu haberden sonra

*

Ne garâbet ki gelenler aratırken gideni,
Sakanın gelmesi hayroldu Pekerden sonra.

*

Başka bir nimet olur belki onun gitmesi de,
Dokuz on ay kadar ibrâz-ı hünerden sonra.

*

Kurtarıp gitti sayın Şükrü Koçak teknesini,
İki üç dalgaya teslîm-i kaderden sonra.

*

Koltuğundan yere indirmeye Rabbim kulunu!
Şapı tattırmaya âlemde şekerden sonra!.

*

Nereden çıktı diyorlar bu binâ buhrânı..
Sayısız meskeni tahrîb-ü hederden sonra.

*

Sulhü andıkça hemen belli eder kendini harb,
Rakı elbette gelir akla lüferden sonra.

*

Gelecek meclise sür'atle seçim kanûnu;
Bezm-i yârânı biraz zîr ü zeberden sonra.

*

Zengin olmak dileyenler kavuşur maksadına,
Ege'den seyr ile Nevyork'a seferden sonra.

*

O kadınlar ki çıkarlar yarı üryan sefere;
Çifte kürk içre döner gittiği yerden sonra.

*

Atalar der ki, seyâhatte ticâret vardır,
Nasıl inkâr ederim binbir eserden sonra.

*

Harb ü darb öyle kan ağlattı ki, sulh olsa bile
Gülemez halk-ı cihan bunca kederden sonra.

*

Âlemin sulh ü salâhından ümîdim yoktu,
Ne zafer gelmeden evvel ne zaferden sonra.

*

Beli bilmem ki nasıl Avrupanın doğrulacak..
Döndü cin çarpmışa üçler, yedilerden sonra.

*

Belki dünyâya bugün bahş-ı nizâm eylerdi.
Bir adâlet eri gelseydi Ömerden sonra..

*

Zannım ıslâh-ı beşer kaldı kıyâmet gününe,
Belki iflâh olur ifnâ-yı beşerden sonra..

Deli Ozan

ARPA EKMEĞİNDEN SONRA:

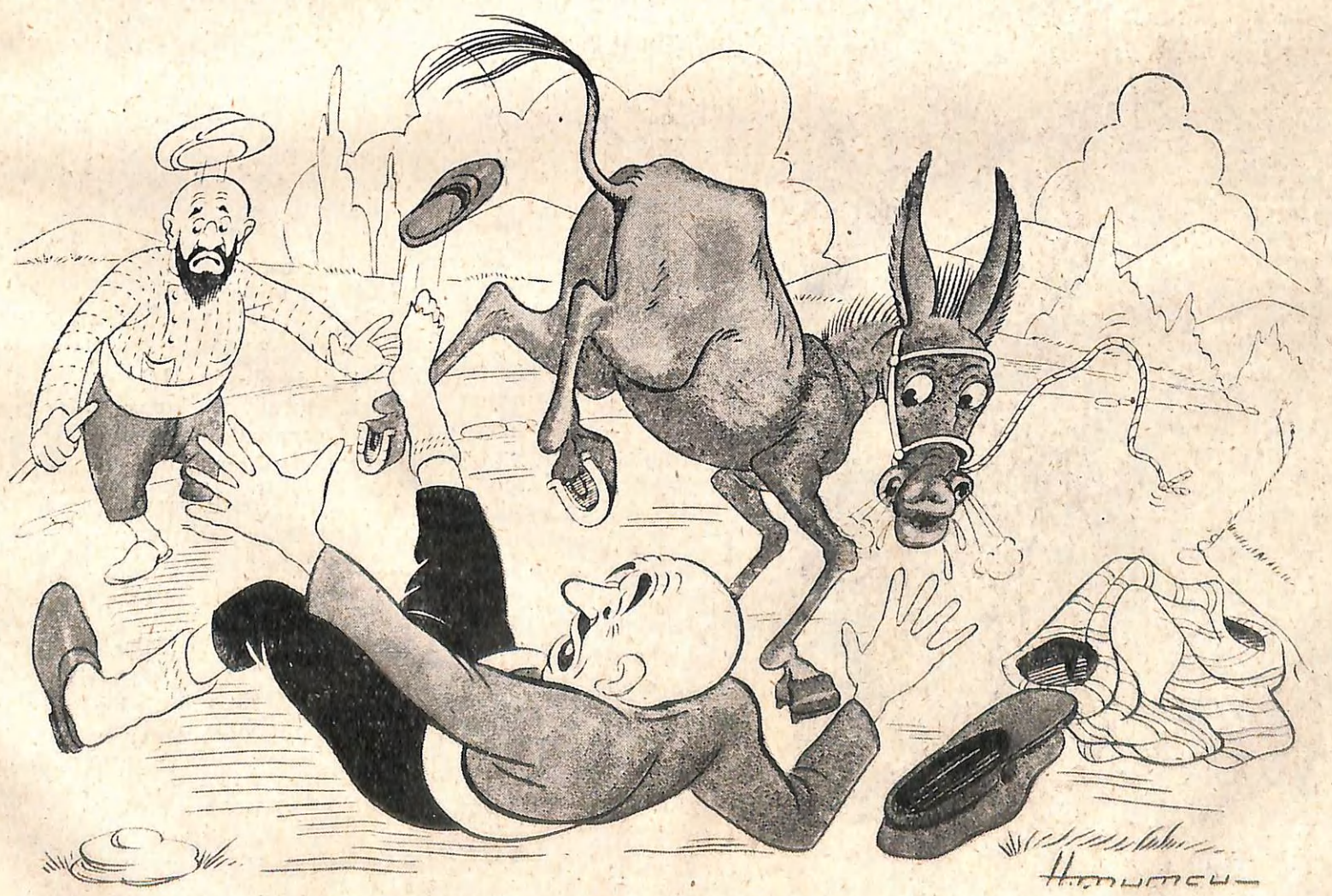

— Niçin çifte attı, aranızda düşmanlık mı var?
— Hayır, yemine ortak olduk diye!

Hacı yatmaz, çamura batmaz !

— Hatunum, kuyuya mı?
— He, kızanları topladım, hıdrelleze az kaldı, yıkanma zamanı geliyo... Gedip destileri, bakraçları doldıralım dedim!

Duymadıklarımız

Ulunay'dan :

Ahmet Vefik Paşa son asır ricali arasında - halindeki garabetlere rağmen - çok değerli ve sevimli bir zattı. Bulunduğu yüksek makamlarda bitmez tükenmez bir enerji kanyağı olduğunu daima isbat eylemiştir.

Paşanın memuriyetleri memleketin en buhranlı devrelerine tesadüf etmiştir; bu müşkül anlarda Vefik Paşa memlekete çok büyük hizmetlerde bulunmuştur. Kendisinin mühim mevkilere yükselmeden de şöhreti vardı. Bir gün Sultan Aziz merhum, Keçecizade Fuat Paşaya sormuş:

— Bir Ahmet Vefik Efendiden bahsediyorlar. Nasıl adamdır?

Fuat Paşa:

— Efendimiz! demiş. Ahmet Vefik kulunuz bir pırlantadır.

— Ya!!

— Evet efendimiz. Fakat öyle bir pırlanta ki binek taşı kadar... Ne küpe yapılıp kulağa, ne de yüzük yapılıp parmağa takılır.

Hâdiseler Fuat Paşanın hata ettiğini gösteriyor. Çünkü Paşa pırlantalığını Rus harbinin mağlûbiyeti üzerine padişahı ziyaret için Dolmabahçe sarayına gelen Grand Dük'ün çatanasının rıhtıma yanaşınca Rus bayrağını çekmek istiyen yaverinin elinden gönderi ile beraber bayrağı kapıp denize atmasiyle isbat etmiştir.

★★

Eski sadrazamlardan Mütercim Rüştü Paşa tanıdıklarını bazan fasletmeği severmiş. Bir gün bir Mecliste diline Ahmet Vefik Paşayı dolanmış; bir iki vak'a anlatmış, nihayet: «Pariste sefir bulundukları sırada hiç bir münasebette bulunmadığı, harama uçkur çözmediği tevatüren sâbittir. Bundan paşanın akîm olduğunu zannediyorum. Bu türlü hareket kendisinin inânet'le ma'lûl olduğunu isbat eder.» demiş. Mecliste hazır bulunan Rûhî Molla Rüştü Paşanın bu sözlerini ertesi günü Ahmet Vefik Paşaya yetiştirmiş.

Ahmet Vefik Paşa:

— Halt etmiş, demiş. Ben Rüştü Paşanın anasını dahi bellerim ama... Bulunduğum mevki bana bu türlü hafifliklere müsaade etmez. Var bunu böylece söyle!.

★★

Ramiz Gökçe'den:

Eski nekrelerden Samakol imamı İshak Efendi ile Nuh Dede bulundukları muhite zevk ve neş'e saçan zamanlarının bir çift nüktedanları idi. Karşılıklı sarakaya başladıkları zaman ortalığı kırar geçirirlerdi. Şakaları biraz kaba idi. Hattâ bazan birbirlerine küfrettikleri de olurdu. Nüktenin kibarını seven komşular bir gün mahalle kahvesinde ikisine de ihtar ettiler:

— Arada savurduğunuz küfürler o tatlı cinaslarınızın lezzetini kaçırıyor... Küfürden vazgeçseniz..

İki dost, bir daha küfretmiyeceklerine söz verirler. Fakat Dede, müthiş bir saraka ile imamın damarına bastı. İmam:

— Ah! dedi. Sen bana iz'ansız dedin. Bana böyle bir lâfı nasıl reva gördün? Sen alçak, rezil, namussuz, hâyâsız de de iz'ansız deme..

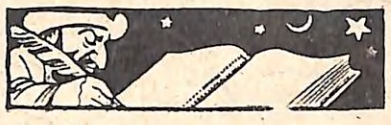

ŞİMDİ

Betarz-ı kudemâ

Yazık, aslâ muradım üzre devr etmez felek şimdi;
Çıkar her aldığım karpuz, kavun mutlak kelek şimdi.

Bugün bî-âr olanlar kâmilen sahib-yesâr oldu;
Elinden çıktı erbab-ı hayânın mâmelek şimdi.

Alışmıştır ne yapsın süfre-i yağma zamanında
Bayım, hâlâ -emek sarfetmeden- ister yemek şimdi.

Değil mûtâdım aslâ bûs-i dâmen eylemek ammâ,
Öperdim bulmuş olsaydım eğer bir pâk etek şimdi.

Alırdık yüz papel verdik mi bir ev, bir zaman bizler,
Bu meblâğ almıyor hayfâki çulsuz bir eşek şimdi.

Zimamdâran-ı millet sây-ü gayretten etek çekmiş,
Elenmiş sanki unlar hep, asılmıştır elek şimdi.

Duyar duymaz açılmıştır velehten bir karış ağzım;
Yutarmış fare dağ, sedler yıkarmış köstebek şimdi.

Şu (Seyhan) nehri bundan sonra aslâ taşmasın Yârab
Deyip her an dua etmektedir (Kaasım Gülek) şimdi.

Nihayet canlı hayvanlar da başlanmıştır ihraca,
Muhâl olmuştur et bulmak, ne haltetmek gerek şimdi!

Nasıl etmez şu lâğar mîdeler her rûz-ü şep feryad.
Katarlar nâna zira arpa, fiğ, çerçöp, kepek şimdi.

Ne un vardır, ne yağ vardır bizim evlerde vâhayfa,
(Hasan) Beydir sabah, akşam yiyen bolbol börek şimdi.

Maaş artıp nihayet kîseler mangırla dolmuştur,
Yesinler gayri saylavlar da dâim pasta, kek şimdi.

Ne dem almak dilersem kîsem isyan eyliyor derhâl;
Tamam üç yüz kuruştur bir kilo yağsız çörek şimdi.

Değil etfal, alıp ancak ekâbir oynar, oynarsa,
Alınmaz vermeden dört yüz papel sun'î bebek şimdi.

Cezalandırmaz elbet suçlu bir mâdûnu mâfevkı,
Bilirsin yâ, azizim, menfaatler müşterek şimdi.

(Bayâr) ın hakkı vardır gark-ı bahr-i hayret olmakta,
Vefa umduysa kimden çıktı hep zira dönek şimdi.

İşittim, ayrılan varmış demokrat partiden hâlâ,
Haber versem, atar (Hikmet Bayur) elbet göbek şimdi.

Bu keştî -bir karış olsun- yol almaz, bakma sen lâfa,
Çeker zira (Koçak) nâmında bir berrî kürek şimdi.

Çalar elbette her kes bir havâ-yı dîger ey (Râsıd).
Beyinler çünkü olmuştur misal-i dümbelek şimdi..

Râsıd

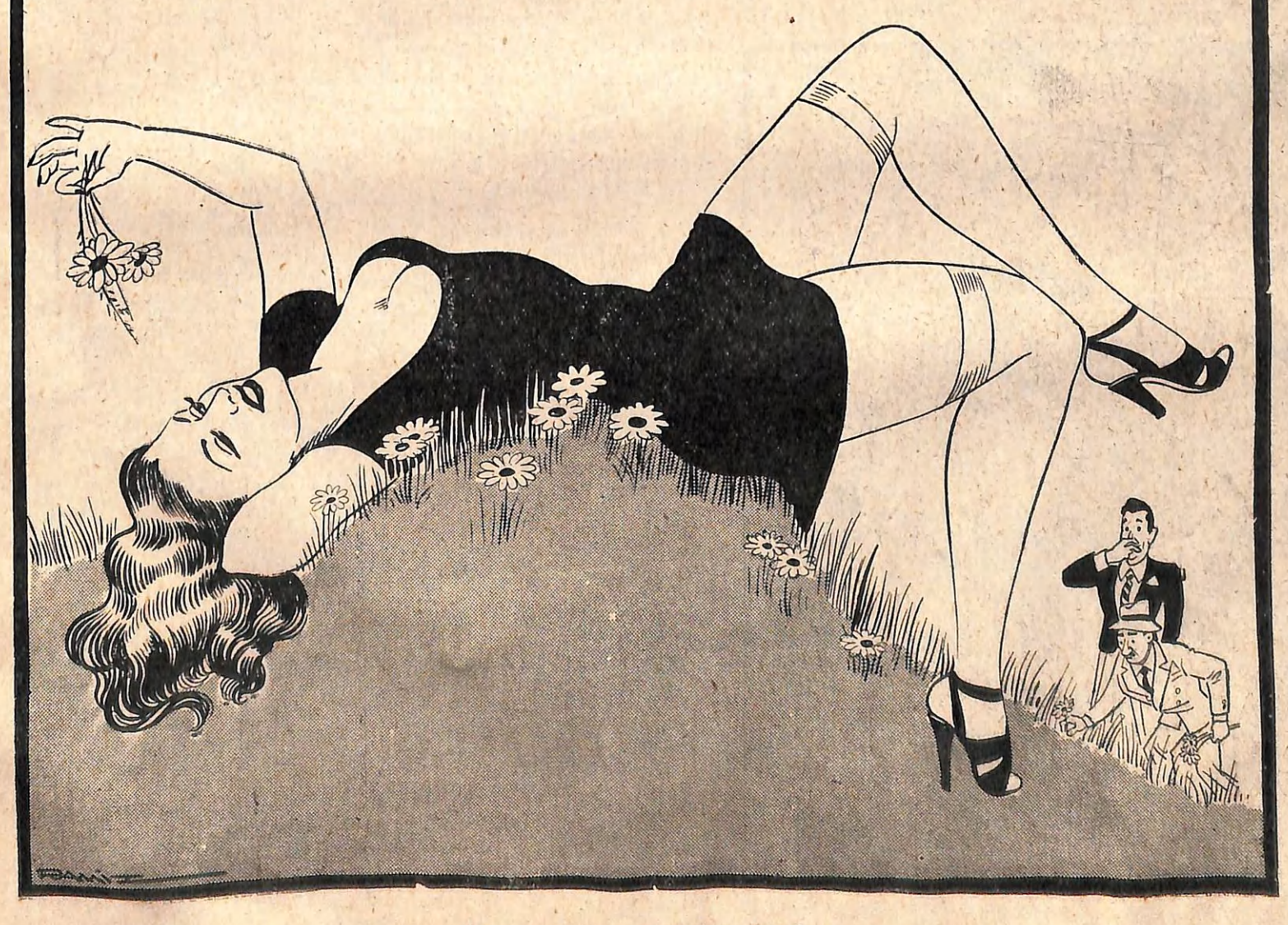

— Koyun gözüne mi bakıyorsun?
— Hayır, malın gözüne bakıyorum!

KISMETİNDE OLANIN

Yazan:
Hamdi VAROĞLU

Opera ve Eşek

Birbiriyle hiç münasebeti olmıyan bu iki kelimeyi yan yana yazmak mecburiyetinde kaldığımdan dolayı özür dilerim.

Sesinin baritonluğuna rağmen, eşeğin opera ile hakikaten münasebeti yoktur. Ama, gelgelelim, hayat öyle cilvelerle dolu, öyle dalgalı bir umman ki, kâh eşeği bile tiyatro sahnesine kadar yükseltebiliyor, kâh tiyatro sahnesini eşeğe kadar alçaltıyor.

Ankara Operasında Karmen oynanıyor. Eser icabı sahnede bir de eşek bulundurmak lâzım. Arayıp taramışlar, sahnede arzı endam etmeğe lâyık, eli ayağı düzgün, vara yoğa anırmıyacak kadar ferasetli, akıllı ve uslu bir eşek bulmuşlar. Gecede on lira ücretle Operaya kayırmışlar. Rolünü, sadakatle yapıp duruyor, paracığını alıyormuş.

Bizim gazeteci arkadaşlar, biçare eşeği sarakaya aldılar. Hem de aleyhinde yazmadıklarını bırakmamak şartiyle. Operanın baş kemancısına gecede on beş lira veriliyormuş da, eşeğe on lira veriliyormuş. Bir sanatkârla bir eşek arasında beş liralık fark mı olurmuş?

Dili olsa, Operadaki eşek, sürmeli gözlerini süze süze, mutlaka şöyle mukabele ederdi:

— Ayol, siz ne insafsız mahlûklarsınız? Şunun şurasında, muvakkat bir zaman için, gecede on lira kazanmışım, çok mu? Siz benim nafakam olan arpayı kapış kapış yiyorsunuz da, ben ses çıkarıyor muyum? Hem, kuzum, memlekette, dilinize dolayacak başka eşek kalmadı mı?

Yol Vergisi

Epey zamandır lâfı olup duruyor. Bir kaç gün evvel sahileşir gibi oldu. Bir Ankara haberi, yeni Yol Kanunu tasarısının hazırlandığını bildiriyor.

Yirmi iki bin beş yüz kilometrelik yapılacak yolumuz varmış, buna bir milyar liralık masraf gidecekmiş, bu masraf da, yollardan istifade edenlere ödetilecekmiş.

Prensip güzel. Köpeği öldürene sürütürler. Yolları da, yolda sürtenlere yaptırtmak lâzım.

İyi ama, yoldan istifade etmiyen adam olur mu? Yirmi bin liralık lüks otomobile kurulup Boğaz gezintisi yapan milyonerden tutun da, yumruk kadar sepetinin içine on beş yumurta koyup köyden şehre yumurta satmağa gelen yalınayak, başı kabak köylüye kadar, şehir ve dağ yollarından herkes faydalanır. Hattâ, o milyonerin lüks otomobilinin benzinini veren şehirdeki benzinci ile o mini mini sepetindeki yumurtayı satın alıp yiyen ben bile. Şehirden bir yere kımıldamadığımız halde.

Ayıp değil ya, tasarının bu kısmını anlıyamadım.

Analdığım bir şey var. Kendimi bildim bileli yol vergisi veririm. Harap yollarımız Kalûbelâdan beri böyle yirmi bin, otuz binlerle kilometrelenir. İster faydalanan versin, ister faydalanmıyan. Yol arpa boyu arpa boyu yapılacak olduktan sonra!

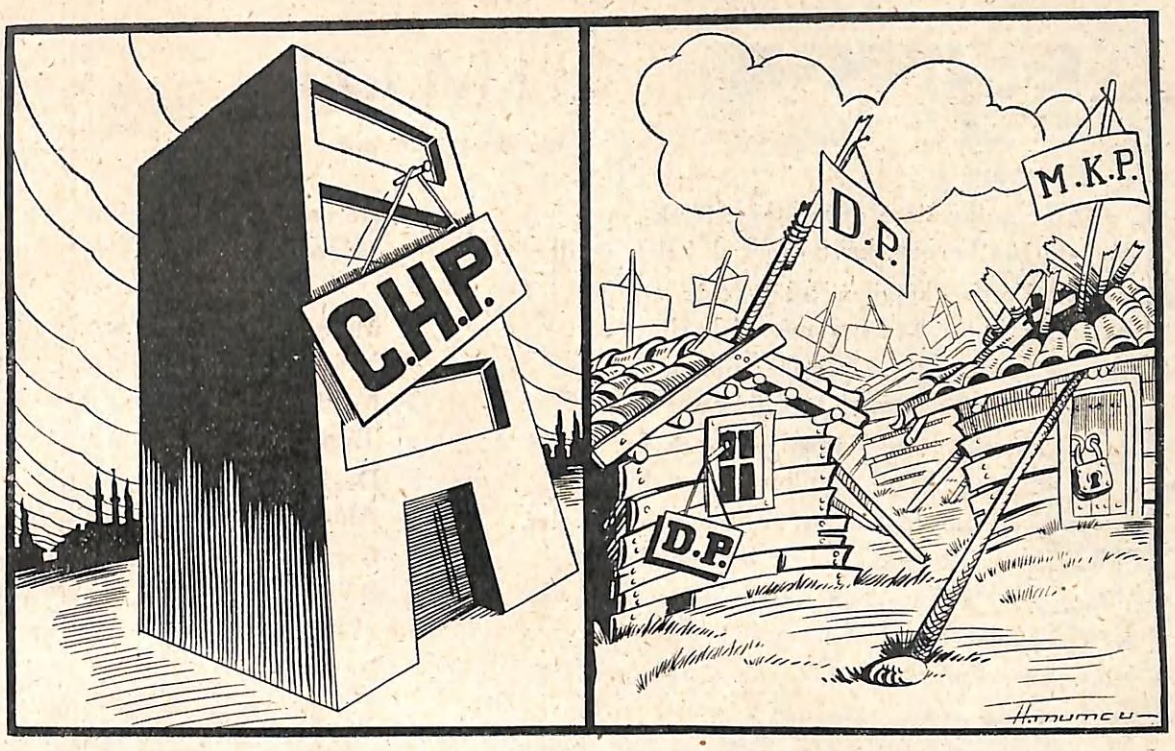

TEK PARTİDE :

Devletli öğünür, halk döğünür...

ÇOK PARTİDE :

Halk öğünür, devletli döğünür!

Aktör — Çocuklar Allahaısmarladık, karıcığım sen de hakkını helâl et, vasiyetnamem çekmecededir.. Bu akşam düşman var, sahneye çıkacağım!

Çömezin Röportajları:

95 İnanmadığımız yalanlar !

Çizen: RAMİZ

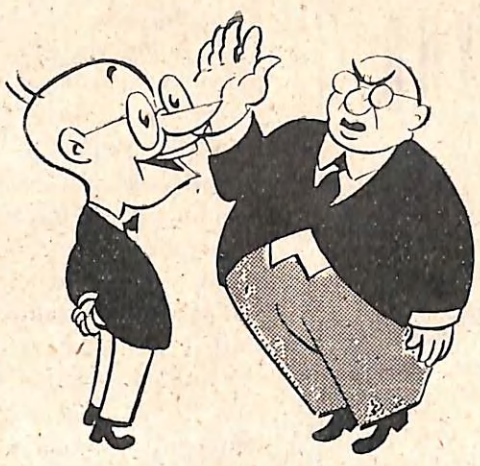

Partici — Ara seçimlere katiyen müdahale etmiyeceğiz!

Kasap — Etlerimiz halis kıvırcık kuzudur!

Hademe — Bay müdür meşguller!

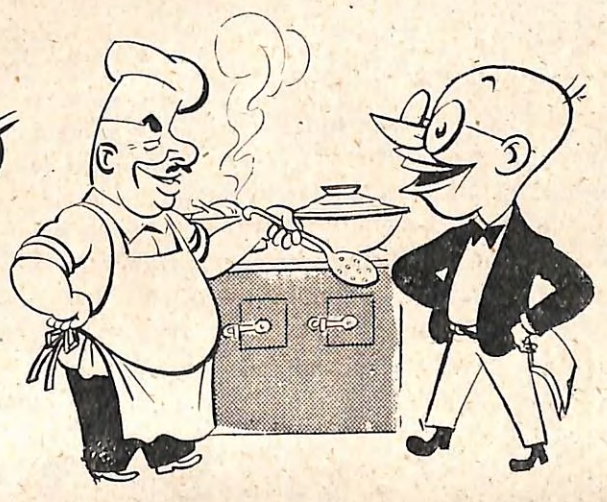

Aşçı — Yemeklerimiz halis Urfa yağındandır!

Hanım nine — Dün gece isim günümdü, yirmi yedime bastım!

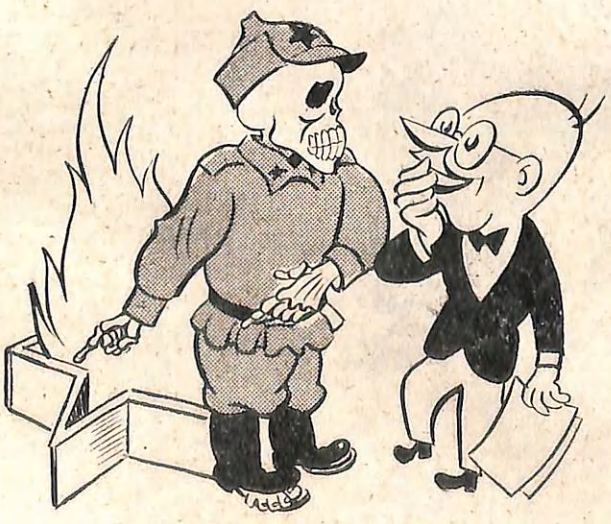

Komünist — Rusya bir cennettir!

Esnaf — Beğüm, vallahi sermayesine veriyorum!

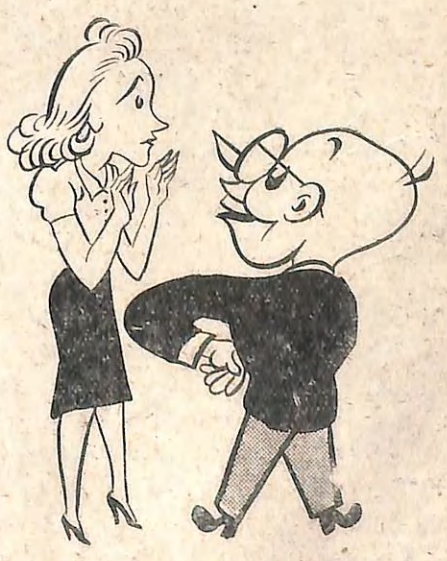

Karılarımız — Kocacığım, her şeyim tamam, kışa kadar bir şey istemem!

Hikâye

AYNA

Yazan: HAVA

Rıfkı, top ağzından gülle fırlar gibi odama girdi. Halinde öyle bir acayiplik vardı ki, âdeta korktum. Dayak yemiş gibi, bir yerden kovulmuş gibi, yarı şaşkın, yarı sersem bir şey olmuştu.

Kapıyı kapadı. Yürüdü, hiç bir şey söylemeden karşımdaki koltuğa yığıldı.

Bir müddet, elleri dizlerinde, gözleri yerde, öylece oturdu. Ben de susuyordum. Rıfkıda bir iş var ama, dur bakalım nedir, diye düşünüyor, konuşmasını bekliyordum .

Neden sonra, başını kaldırdı, melûl melûl baktı:

— Nereden geliyorum, biliyor musun? dedi.

— Nasıl bileyim? Bir yerden kovulmuşa benziyorsun. halin öyle gösteriyor.

Hazin hazin başını salladı:

— Hele keşfeder gibi oldun; yüzde yüz kovulmuş değilse bile ona benzer bir şey... Bana bak, sende ayna var mı?

Her ihtimale karşı bir fikir yürütmeden istediği şeyi verdim.

Aldı, yerinden kalkıp pencerenin önüne kadar gitti, aydınlıkta, uzun uzun, aynada kendini seyretti. Sonra tekrar gelip koltuğa oturdu. Aynayı bana uzattı:

—Maalesef haklı ,diye söylendi.

Artık dayanamadım:

— Be birader, geldin geleli muamma söylüyorsun. Şu işin iç yüzünü anlatsana bakayım. Kovulur gibi bir şey ne demek? Aynaya ne diye baktın? Haklı olan kimdir? Allah aşkına anlat, meraktan çatlıyacağım.

Rıfkı, acı bir gülümseme ile, anlattı:

— Dinle, dedi. Dinle de ibret al. Günün birinde senin başına da gelebilir. Temenni etmem, pek fena şey ama, insan hali bu.

— Dinliyorum ,çabuk söyle.

— Dünya güzeli kadar şahane bir kızla tanıştığımı sana anlattım mıydı, bilmem. Vakıa sen bana hiç bir zaman inanmazsın, tanıştığım kadınların güzelliğini de, benim muvaffakiyetlerimi de hep övünme zannedersin, Ama, hepsini öyle farzetmene ses çıkarmıyacağım, bu dediğim genç kız ,hakikaten emsalsiz bir şey.

Tanışmamız pek tuhaf oldu. Altı ay kadar var. Bir akşam, canım alaturka saz dinlemek istedi. Kapalı yerlerden hoşlanmam. Bir bahçeye gideyim, dedim. Şimdi adım başında bir çalgılı kahve var, malûm ya. Rastgele bir tanesine gittim. Saza yakın bir masaya oturdum. Biraz ilerdeki masada genç bir çift vardı. Erkek, otuz yaşlarında kadar, alelâde bir şeydi. Fakat kadın, hiç bir gözün bir kere baktıktan sonra ayrılamıyacağı kadar güzel bir mahlûktu. Nasıl anlatayım, bilmem ki, garbın eski ve yeni bütün meşhur ressamları fırçalarını bir araya getirseler, onun yüzü kadar pürüzsüz bir oval çizemezlerdi. Bir gözleri vardı ki, bir anlık bakışları, binbir türlü mâna taşıyordu. Hele incecik robunun altından sezilen endamının şahane güzelliğini tarif edemiyeceğim

Sana bundan niçin bahsetmediğimi şimdi hatırlıyorum. Onu daha o akşam öyle delice sevmiştim ki, kendimden başka hiç kimsenin, onu tarifle bile tanımasına tahammülüm yoktu.

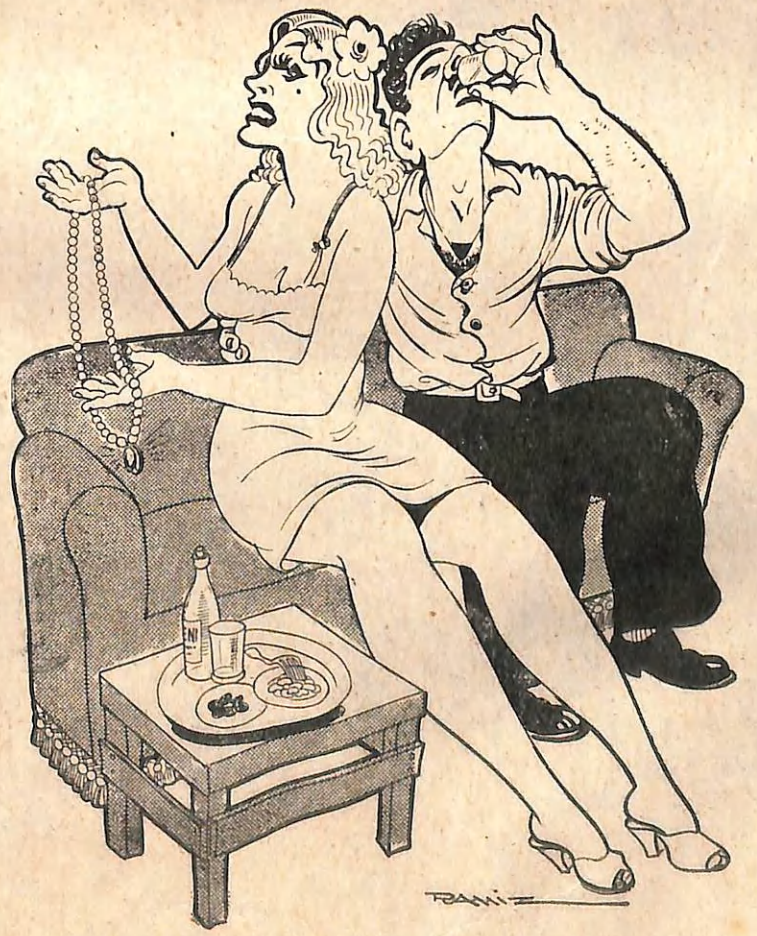

Kadın — Elmaslı inci gerdanlığı çalarken üzüldün mü?
Erkek — Aldırma, sahipleri alırken bakalım benim kadar namuslu muydular!

İşte onunla - ismini artık söyliyebilirim, çünkü her şey bitti - Münevverle hemen o gece tanıştım. Akıllara durgunluk verecek bir tesadüf oldu. Münevverle yanındaki genç bir münakaşaya tutuştular. Münakaşanın gitgide büyüdüğünü oturduğum yerden görüyordum. Sonra, erkek birdenbire kalktı, onu yapyalnız bırakıp gitti. Kadın fena halde şaşırmıştı. Yerinde mıhlanmış gibi kalakaldı. Fırsatı, tabiî kaçırmadım. Hemen kalkıp yanına gittim. Teselli ettim. Mesele anlaşıldı. Bir kıskançlık kavgası. Nişanlı imişler, erkek son derece kıskançmış, zaten bu yüzden nişanı bozmağa karar vermek üzere imişler, o, son geceleriymiş. Asıl işin feci tarafı, alçak herif, yeyip içtiklerinin parasını bile vermeden, kadıncağızı, bir parasız bırakıp savuşmuş.

Bu, benim büsbütün işime yaradı. Hesabı görmek sayesinde çabucak ahbap olduk. Uzatmıyalım, o geceden itibaren ben Münevveri delice sevmeğe başladım. Altı aydan beri devam eden bu aşk macerası beni şair bile yaptı. Fakat bu müddet zarfında da, sadece kuru kuru yanıp tutuştum. Bütün ısrarlarıma rağmen Münevverin yalnız parmak uçlarını öpmeğe muvaffak oluyordum. Nihayet, evvelki akşam, nasıl oldu, bilmiyorum, Arnavutköyündeki evime götürebildim. Yer yüzünde,havada başka kadın bulunmadığı tarihte Hazreti Âdem ne kadar mes'ut oldu ise, ben de iki gece öyle bir cennet hayatı geçirdim. Sonra, bu sabah... Aaah! Bu sabah... Evden beraber çıktık. Sokağa çıkar çıkmaz, Münevver:

— Eyvah! Felâket! dedi.

— Ne var? diye sordum.

— Burada benim mektep arkadaşlarım vardır. Bunu hiç düşünmemiştim. Şimdi yolda rastgelirsek, çok çirkin bir şey olacak.

Kızcağızın hakkı vardı. Pek fazla telâşlandığını görünce teselli etmek istedim.

— Bir yalan uyduruverirsin a canım, dedim. Benim için, akrabadan filân dersin, olmaz mı ?

Münevver bir saniye durakladı, yüzüme baktı. Sonra gayet tabiî bir eda ile;

— Evet, evet, dedi; şayet biri görür de sorarsa, babamdı, derim.

FIKRALAR

SAKLA SAMANI...

Eski devirlerle yeni devir arasındaki farklardan bahsediyorlardı.

Yaşlı kadınlardan biri:

— Bizim gençliğimizde kadınlar evlendikleri zaman gelinlik elbiselerini kızlarının düğününe saklarlardı.

— Şimdi?

— Şimdi bir daha düğünlerine saklıyorlar.

SON DERECE...

Nişanlısını arkadaşlarına tarif ediyordu:

— Bir görseniz! dedi. O kadar güzel, o kadar güzel ki bu kadar olur!

Agâh Sırrı Levend, dudak büktü:

— O bir şey ifade etmez ki! dedi. Zaten her kadın ne kadar güzel olması kabilse o kadar güzeldir.

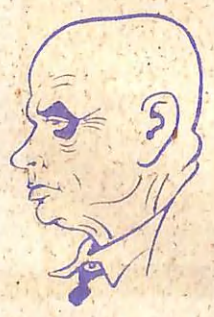

TEMİZLİK

Lokman Hekim hurda otomobilini satmış güzel bir otomobil almıştı. Arkadaşları bir gün onu arabasını silerken gördükleri zaman:

— Maşallah! dediler. Otomobilini sen temizliyorsun ha?

— Evet. Her şey karşılıklıdır: Alırken de o beni temizledi.

RESMİYET

Ültra modern şair Asaf Hâlet Çelebi, çocuğunun büyüdükçe ne maskara şey olduğunu söylüyor, ona dair hikâyeler anlatıyordu.

Arkadaşlarından biri:

— Çocuğun artık sana «Baba!» demeye başladı mı? diye sordu.

Baba cevap verdi:

— Hayır. Daha vakit var. Annesi henüz beni ona resmen takdim etmedi. Konuşmaya başlamasını bekliyor.

NASIL OLSA YANDIK!

Daha şimdiden yaz telâşına düşmüşlerdi. Arkadaşlarından biri:

— Bu sene yazlığa nereye? diye sorduğu zaman Defterdarlık muhasebecisi Tevfik Demiroğlu:

— Hiç bir yere, diye cevap verdi. Bu sene oturduğumuz yerde yanmaya karar verdik...

EŞREF SAAT

Bir toplantıda epey kıylükal ettikten sonra eller saatlere gitti.

— Saat on ikiye beş var.

— Hayır, on var.

— Yok canım! Yirmi geçiyor!

— Ne münasebet! Daha on bir buçuk!

Saatine bakmayan bir radyoevi sanatkârlarından Nuri Halil Poyraz kalmıştı.

— Senin saatin kaç? diye sordular.

— Ben saat kullanmam.

— Niçin?

— Sizin gibi vaktimi şaşırmamak için.

TEFERRÜS !

Topkapı sarayı müzesinin açılış gününde salonları birlikte geziyorlardı.

Çini dairesinde dördüncü sülâle devrine ait Çin eserleri karşısında Şehir meclisi üzelerinden sâkıt muharrir Sait Kesler hayretini gizliyemedi, yanındaki arkadaşına:

— Birader, dedi. Çinde cumhuriyet ilân edilmişti. Yeniden krallık idaresi ne zaman kuruldu?

ÜMİT!

Birisinden bahsediyorlardı. Ercüment Ekrem Talû:

— Ben dünyada bu derece geniş kalpli adam görmedim, dedi. Gam, kasavet nedir bilmez. Hiç bir zaman ümidini kaybetmez. Meselâ, cebinde beş para yokken lokantaya gider, tıka basa karnını doyurur. Üzerine de istiridye yer.

— İstiridye mi ?

— Evet: «İçinde inci çıkar da, yediklerimin hesabını onunla görürüm» ümidile.

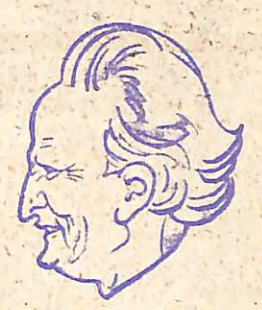

KIYAMET ALÂMETİ

Ressam Çallı İbrahim, birahaneden içeri girdiği zaman, bir masaya toplanmış olan arkadaşları onu:

— O! Gel bakalım! diye karşıladılar. Gel, sen de bizimle beraber iç... İstediğin kadar iç! Birazdan kıyamet kopacak!

Çallı, şaşırmıştı:

— Yok canım? dedi. Ne biliyorsunuz?

Masadakilerden biri:

— Otur, sen de birkaç kadeh iç, görürsün. Parayı veremediğimiz zaman bak nasıl kıyamet kopacak!

TALKIN VE SALKIM

Münir Hayri Egeli, Çocuk Bayramı günü bir ilkokulu ziyaret etmişti.

Bahçede oynıyan çocuklar, ortaya bir top koymuşlar:

«— En büyük yalanı kim söylerse bunu o alacak!» diyorlardı.

Münir Hayri Egeli:

— Ayıp değil mi çocuklarım? dedi. Yalan söylemek iyi bir şey değildir. Meselâ ben, ömrümde hiç yalan söylemedim.

Çocuklar, hemen topu alıp ona verdiler:

— Siz kazandınız!

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

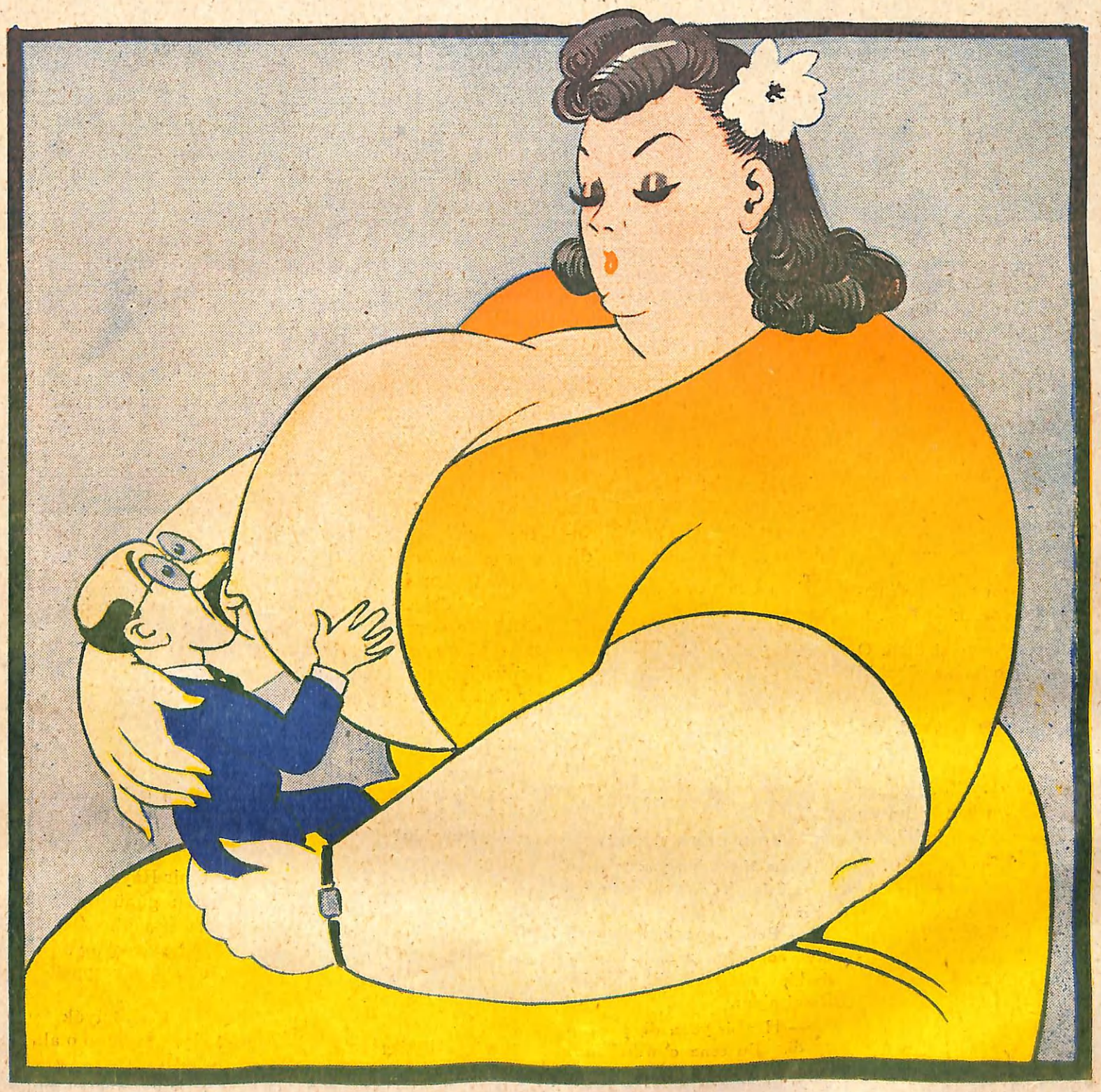

Tombul Teyze — Bu çocukluk neden icap etti?
Sıska Dayı — Bugün 1 Mayıs Bayramı, herkes süt içer, halis inek sütü bulamam diye sana geldim karıcığım!

T.T POSTASI

Irak: Murat Ataullah.

S — Sayın Teyzeciğim, ne olur, bir bizim memleketimize gelir misiniz? Bilseniz size ne kadar hurma yedirtirim.. Kaç kilo ve kaç yaşındasınız, rica ederim saklamayınız. Sporu sever misiniz?

C — Aziz dostum, Irak ırak olduğu için hurma ziyafetine o kadar zahmete giremem doğrusu.. Benim bir tek hurmam tadile balile bana kâfi geliyor.

Bir kadının yaşı ve kilosu sorulmaz görülür. Spora bayıldığım vücudümden belli değil mi?! Selâmlar..